

Arrest

nr. 140 790 van 12 maart 2015
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 24 december 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten van 3 november 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. MBOG, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 3 november 2014 wordt aan de verzoekende partij het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“ De heer / mevrouw :

naam en voornaam: M., A.

(..)

nationaliteit: Ghana

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven, binnen de 7 (zeven) dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten:

Artikel 7

(x) 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

(...)

Geen visum of visumvervangend document (...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij betoogt in haar verzoekschrift als volgt:

"(...) Eerst middel : Schending van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, schending van het beginsel van behoorlijke bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel;

Artikel 3 van de Wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen legt het bestuur nochtans de verplichting op om de genomen beslissing op afdoende wijze te motiveren. De opgelegde motivering moet in de akte zowel de juridische als de feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

De motivering moet afdoende, correct en niet tegenstrijdig zijn;

"de beslissing moet verbroken worden indien zij op een verkeerd motief berust (R.v.St. 27/11/1981, nr. 21.606, Arr. R.v.St. 1981, 1722).

Uit de bestreden beslissing blijkt dat de motivering niet correct is. De verwerende partij heeft evenmin met de vereiste voorzichtigheid gehandeld.

In de bestreden beslissing legt de verwerende partij niet uit waarom ze geen rekening hield met de duurzame relatie van verzoek en zijn Belgische partner.

De verwerende partij wist nochtans dat verzoeker een duurzame relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan staatsburger. De verwerende partij wist dat verzoeker en zijn partner zich bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen aangeboden hadden met het oog op de wettelijke samenwoning.

De verwerende partij wist dat ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen slechts op het advies van de procureur des Konings van Antwerpen wacht om de voormelde verklaring van wettelijke samenwoning te registreren.

In de bestreden beslissing rept de verwerende partij met geen woord over de relatie van verzoeker en zijn partner.

Het loutere feit dat verzoeker over geen verblijfsvergunning beschikt is niet voldoende om de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

Uit het voorgaande blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing verkeerd en of onvolledig is.

Gelet op het feit dat een motivering correct, afdoende en niet tegenstrijdig mag zijn, dient men vast te stellen dat de motivering van de bestreden beslissing de bepalingen van artikel 3 van de wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt.

Uit al het voorgaande blijkt tevens dat de bestreden beslissing de bepalingen van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het voorzichtigheidsbeginsel schendt;

Tweede middel: Schending van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens;

Artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens luidt als volgt:

- 1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

- 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Verzoeker in casu vormt een gezin met een EU-onderdaan. Verzoeker en zijn partner hebben zich reeds voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen aangeboden met het oog op de verklaring van wettelijke samenwoning.

De bestreden beslissing houdt de inmenging in het gezinsleven van verzoeker vermits ze verzoeker beveelt het grondgebied te verlaten. Deze maatregel zorgt voor een scheiding tussen verzoeker en zijn Belgische partner.

Verzoeker zal zich genoodzaakt voelen om terug naar zijn land van herkomst te keren zonder zijn partner, dewelke niet gedwongen kan worden om het land te verlaten.

Deze scheiding zal een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich meebrengen, daar de contacten tussen beiden platonisch zullen blijven. Dit zal het begin van het eind van de relatie betekenen.

De bepaling van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens verbiedt elke inmenging van de Staat in het gezinsleven, behalve in gevallen waarin een dergelijke inmenging noodzakelijk is voor de openbare orde en de volksgezondheid.

Uit geen element blijkt dat deze inmenging noodzakelijk zou zijn.

Verzoeker verwijst bovendien naar de volgende arresten van de Raad van State:

“Art. 8 EVRM bepaalt dat de overheid waarbij een verzoek op een verblijfsvergunning aanhangig werd gemaakt op grond van art. 9 lid 3, vreemdelingenwet, het recht van verzoeker op eerbiediging van zijn gezinsleven moet beoordelen in het licht van de voorschriften inzake algemeen belang die worden opgesomd door dit artikel.

Overwegende dat verzoeker enkel een gezinsleven kan hebben in België en dat de Belgische staat niet bewijst dat één van bij art. 8 EVRM bedoelde voorschriften in verband met het algemeen belang in het gedrang wordt gebracht, vernietigt de Raad van State de beslissing van de verblijfsvergunning die was aangevraagd op grond van art. 9 lid 3, Vreemdelingenwet. (RvSt nr. 43.821, 13 juli 1993, Rev. Dr. Étr., 1994, 27)

In het arrest van 01 april 1996 besliste de Raad van State het volgende:

Het recht op eerbiediging van het privé-leven en het gezinsleven dat in art; 8.1. EVRM wordt bevestigd, kan door de Staten worden beperkt binnen de grenzen bepaald bij art; 8.2 van hetzelfde verdrag. De vreemdelingenwet past in het kader van dit lid. Hoewel de toepassing van deze wet op zichzelf geen schending van voornoemd artikel 8 inhoudt, kan de uitvoering van de verwijderingsmaatregel, gelet op de omstandigheden, inderdaad in strijd met dit artikel blijken te zijn.

Voor de toelating of de weigering van het buitengewone rechtsmiddel waarop artikel 9, lid 3 Vreemdelingenwet recht geeft, is het op grond van een regel van voorzichtig bestuur vereist dat de overheid de evenredigheid beoordeelt tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de in het 2de lid van de bepaling voorgeschreven bestuurlijke stap, en anderzijds haar min of meer gemakkelijke haalbaarheid in het individuele geval en de ongemakken die met de uitvoering ervan gepaard gaan, en dan vooral de risico's daaraan de veiligheid van de verzoekers en de integriteit van hun gezinsleden zouden worden blootgesteld, als ze zich eraan onderwerpen. De onmiddellijke uitvoering van de beslissing zou kunnen leiden tot de volledige en herstelbare verbreking van het contact tussen de verzoeker en zijn kinderen en kleinkinderen. (RvSt nr. 58.969, 1 april 1996, T. Vreemd. 1997, 29)

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing de bepalingen van zowel artikel 8 EVRM schendt; (...)”

2.2. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan de bestreden beslissing genomen is. *In casu* geeft de bestreden beslissing duidelijk de motieven en de juridische grond aan op basis waarvan de beslissing is genomen.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.4. De verzoekende partij betoogt in een eerste middel dat *“Uit de bestreden beslissing blijkt dat de motivering niet correct is”*. Zij betwist echter het enige motief van de bestreden beslissing niet, namelijk *“hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; (...) Geen visum of visumvervangend document”*. Dit motief blijft dus staan.

De verzoekende partij stelt verder dat *“In de bestreden beslissing de verwerende partij niet uit(legt) waarom ze geen rekening hield met de duurzame relatie van verzoek en zijn Belgische partner. De verwerende partij wist nochtans dat verzoeker een duurzame relatie onderhoudt met een Belgische onderdaan staatsburger. De verwerende partij wist dat verzoeker en zijn partner zich bij de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen aangeboden hadden met het oog op de wettelijke samenwoning.”* De Raad stelt vast dat de verzoekende partij echter geen enkel begin van bewijs bijbrengt met betrekking tot de beweerde duurzame relatie met een Belgische onderdaan. Zij beperkt zich tot loutere beweringen. Uit het administratief dossier blijkt inderdaad, zoals de verzoekende partij terecht stelt, dat de verwerende partij wist dat de verzoekende partij zich bij de ambtenaar van de burgerlijke stand heeft aangeboden met het oog op een wettelijke samenwoning met een Belgische onderdaan. De verzoekende partij vergeet echter te vermelden dat, zoals de verwerende partij terecht stelt in de nota, de ambtenaar van de burgerlijke stand geweigerd heeft om de verklaring van wettelijke samenwoning in te schrijven na negatief advies van de procureur des konings. Dit advies bevindt zich ook in het administratief dossier. Aangezien uit de stukken van het administratief dossier niet blijkt dat de verzoekende partij een duurzame relatie heeft met een Belgische onderdaan, kan de verzoekende partij de verwerende partij ook niet verwijten over een dergelijke louter beweerde relatie niet te motiveren in de bestreden beslissing. Een schending van de motiveringsplicht of zorgvuldigheidsplicht kan dan ook niet worden aangenomen.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.5. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij dat *“Verzoeker in casu vormt een gezin met een EU-onderdaan. Verzoeker en zijn partner hebben zich reeds voor de ambtenaar van de burgerlijke stand van Antwerpen aangeboden met het oog op de verklaring van wettelijke samenwoning.”*

2.6. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip *‘familie- en gezinsleven’* noch het begrip *‘privéleven’*. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

Verzoekende partij stelt een gezinsleven te hebben met een Belgische onderdaan.

Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij geen enkel concreet bewijs voorlegt van het feit dat zij een duurzame relatie heeft. De Raad verwijst naar de bespreking onder punt 2.4. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij het bestaan van voormelde relatie niet aantoot en dus niet onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM valt.

2.7. Een schending van artikel 8 EVRM is niet aangetoond.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend vijftien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

S. DE MUYLDER